

Ma van a harmonikavizsgám. Hideg van, esik a hó és nekem már megint abban a dohos szagú épületben kell órákig ülnöm, mire egyáltalán sorra kerülök, hogy eljártsszak három darabot olyan nevetségesen, hogy kiállnom is szégyen. Nem mintha bárkit is érdekelne, úgymint mindenki ötöst kap. Csak otthon szeretnék már lenni, és levenni ezt a rohadt ünneplőt.

Nem szerettem harmonikázni. Sőt, egyenesen gyűlöltem. Gyűlöltem, amiért a szüleim rám erőltették, hisz én eredetileg gitározni akartam, csak ott túljelentkezés volt a zeneiskolában, így maradt a jó öreg harmonika, ahova senki sem akart menni. Sok időt elvett a heteimből, és nem is ment olyan jól. Nem gyakoroltam (bár talán ilyenkor fejlődtem benne a legtöbbit), és már pár év után a tanárom is beleunt a folytonos unszolásba. Láttam, hogy semmi haszna, nem akarok ott lenni.

Miután vége lett a vizsgámnak, rohantam haza mamával. Mama volt az egyetlen, aki minden vizsgámon ott volt. Emlékeim szerint soha nem hagyott ki egyet sem közülük. Bármilyen színpadi szereplésem volt valaha, Ő mindig ott volt. Többnyire Ő egyedül. Ezt kiskoromban elkönyveltem sorsnak, elvált szülők gyermekeként két szék közül a pad alá esni, megesik. Csak én a legszerencsésebb szerencsétlen voltam mind közül, mert Mama mindig mellettem volt. Bármit tettem, bármi történt velem, Ő sohasem ítélkezett, Ő „csak” szeretett. Tiszta szívvel szeretett.

Otthon azonnal át akartam öltözni, viszont láttam, hogy egy barátnőm írt, így azonnal ugrottam a telefonomhoz. Meglepődtem, mert korábban nem sokat beszéltünk, csak néha az osztályban.

-Nagyon esik a hó. Jössz velünk hógolyózni? A fiú is jön. - Azonnal dobogni kezdett a szívem, hisz eszembe jutottak A fiú szőke göndör fürtjei, tengerkék szeme, és sármos mosolya. Vigyorogtam a kis világító készülékre a kezemben, mintha a világ kincsét látnám, és azonnal felhívtam édesanyámat.

Anya nagyon szigorú volt, így izgultam, mit fog mondani. Hosszan kicsöngött. Dörzsöltem kezemmel a combomat, ahogy ültem az ágy szélén. Vártam, hogy édesanya felvegye a telefont, és remélhetőleg jó kedvében találjam el. Mikor felvette, kedvesen szólt bele, így már rögtön tudtam, játszani is elenged. "Hamar sötétedik, nyolcra otthon legyenél, mert elverlek". Külső szemmel erőszakosnak hangozhat, de gyakran használta ezt a kifejezést, így talán már a jelentése is elcsépeledt számomra. Nem gyakran vert el, általában csak kiabált. Sokszor ok nélkül. Félttem tőle ilyenkor. De azért próbáltam mindig a kedvébe járni, hogy ne történjen baj. Csak nekem mindig is nehezemre esett elismerni, hogy akinek hatalmas lüktető szív dobog a mellkasában, az néha akarva-akaratlanul bajt csinál. Így volt ez aznap is.

Amint letettem a telefont, átöltöztem jó meleg ruhába, hogy kint ne fázzak a hatalmas hóban. Nem telt bele pár percbe, már zártam is az ajtót, és indultam a megbeszélte találkozóra. Eleinte egy dombon találkoztunk, mely az általános iskola mögött volt, ahova akkoriban jártunk. Aznap kezdődött a téliszünet, így boldogan kapkodtam a lábaim, úgy éreztem szabad vagyok.

Hatalmas szemekben esett a hó, így nem csak hógolyóztunk, de óriási hóembert is tudtunk építeni a domb mellett. Nagyon jól éreztem magam, sosem láttam még olyan gyönyörű hóesést, mint aznap. Mikor már kezeink vörösen égtek a hideg hó hányásától, egyikőnk kitalálta, hogy menjünk el a tóhoz, ami a közelben volt.

Szépen kialakított kis parkos rész volt, mely különlegesen szép volt aznap ünneplőben. Utólag úgy tűnik, tiszteletüket rótták a mindentudó fák előttünk. Még mindig gyönyörűen esett a hó, megült a fagyott vízfelszínen. Sokat nevtünk, játszottunk. Rálépkedtünk a fagyott tóra, és az volt a legbátrabb, aki legbeljebb merészkedett. Nem is kérdés, A fiú volt a győztes.

Majd a közepéig besétált, mikoris hatalmas recsenés hallatszott. Mindannyiunkban megfagyott a vér, egy pillanatra hallani lehetett szívünk szinkronban szökkenő verését. Megijedtem, hogy beszakad. Hogy elveszítem A fiút, ki sose bántott engem. Hogy pont

most, amikor közelebb kerülhettem hozzá, kicsúszik a kezeim közül, és én végignézem. Szemeim előtt lejátszódott, hogy ledermedek, és gyávamód csak állok, nézve egy fulladó testet a jeges vízben. Nem tudnám túlélni, de nem tudnék utána ugrani sem. Így vagy úgy, utána örökre magamra maradnék. Csak én és a kízó büntudat.

A fiú elindult kifelé, és karcolás nélkül ugrott ki a nádasok közül elénk. Hasát fogva nevetett rajtunk, amiért féltünk, hogy beszakad. Ekkor már mi is megkönnyebbülten neveltünk. Sokat neveltünk aznap.

Már-már hazafele kellett volna indulnunk, de jól éreztük magunkat, azt akartuk, hogy ez a játék soha ne érjen véget. Tanakodtunk, mit tudnánk még játszani a parknál. Ekkor egy éles vonatdudálás hallatszott. A park mellett haladt el a fő vasútvonal, így gyakran jártak erre vonatok, és gyakran dudáltak a síneken át közlekedő emberekre.

-Menjünk pénzt lapítani! Már több barátomtól hallottam, hogy ha átmegy rajta a vonat, akkor kilapul! Kinél van apró? - Vetette fel egyikőnk az ötletet. Kicsit megrökönyödtem, elvégre Mama mindig azt tanította, hogy csak tisztas távolságból nézzek vonatokat, közel menni hozzá veszélyes. Talán mindenki mamája ezt tanítja az unokáinak, mikor vonatot lát. - De hát most barátokkal vagyok, és nem akarok kimaradni a játékból, ünneprontó lenni, vagy ami még rosszabb: kívülállóként hazamenni, míg ők játszanak nélkülem.

Közelebb sétáltunk. Bevallom, én nagyon féltem. Nem csak, hogy már szinte teljes sötétség fedte a korábban ragyogó tájat, és a sínekhez közeledve már nem volt több fényforrás, de úgy éreztem nem vagyunk egyedül. Hogy egy fekete angyal táncolni szeretne, de még nem döntötte el, kit visz magával.

Mégis valahogy tündökölt a kihalt táj aznap. Az a sok hó és az a sok nevetés, miről már az elveszett hópelyhek tudnak csak tanúskodni. Csak ők láttak és talán már csak ők emlékeznek igazán az összes elejtett kacajra, tekintetre, érzésre, mit éreztünk.

A fiú kezdte. Lerakott egy érmét, és gyorsan visszaszaladt hozzánk. Csöndben lapítottunk egy bokor mögött, vártuk, mi fog történni. Guggoltunk, vártunk. Csak A fiú szuszogását lehetett hallani. Nem tudtam, hogy a pár méter futástól liheg, vagy már megfázott, és nem kap levegőt az orrán. Mindenesetre még nem tudtam, hogy minden levegővételével visszaszámol.

Vártunk, egyhelyben gubbasztottunk. Vártunk, és csak a hatalmas hópihék mozogtak izgatottan folyamatosan. Mintha ők nálunk is jobban vártak volna, mi fog történni. Pár percet várva el is haladt az első vonat, mely amilyen hirtelen jött, úgy el is illant. Ekkor előjöttünk a bokorból, és rohantunk keresni a kis kilapított kacatot a sín mellett. Vakuval egész hamar meg is találtuk, és tényleg szépen kilapult. Elégedettek voltunk és kapzszik. Még többet akartunk lapítani, hogy legyen mindegyikőnknek egy, talán lehet szó két darabról is. Teljesen belefeledkeztünk a játékba. Akkor és ott semmi más nem számított. Se tegnap, se holnap. Csak a játék. Hisz nincs vége, nem lehet vége, és nem lehet vesztes. Bár győztes sem lesz soha.

Az első két alkalom után már nem néztük a menetrendet. Már a bokorból is előbújtunk, és közelebbről néztük, ahogy elrohan előttünk a vonat. Jéghideg volt a szél, amit hagyott maga után. Nagyon izgalmas volt közel állni hozzá. De ami ennél is izgalmasabb volt: ráállni a sínekre. Úgy vert a szívem, ahogy ott álltunk, majd kiugrott a helyéről, és ő is keresni kezdte a kilapított érméket a földön. Egyre több időt töltöttünk a síneken, és egyre kevesebbet mellette. Viszont amint hallottunk bármi neszt, A fiú kivételével visszafutottunk messzebb. A fiú egyre közelebb maradt a baljós helyhez. Nem tudom, hogy naivitásból, csodálatból, de bármit mondtunk, ő nem tágitott onnan. Majd kitalálta, hogy ő az egyik sínen állva szeretné nézni, ahogy a másikon lapítja a pénzérmét a gondterhelt vonat.

Ekkor rezegni kezdett a telefonom, édesanyám hívott. Ránéztem az időre, és ledermedtem. 8 óra 10 perc volt. Ez csak egyet jelentett nekem: édesanya feldúlt, mostoha énje hív most, és egy hétre eltilt minden számomra kedvestől, amiért most nem értem haza. Gyorsan felvettem. Ahogy sejtettem, édesanyának feszült a tarkója az idegtől.

-Hol vagy, bazdmeg? Most azonnal indulj haza, különben agyonverlek! – Az „agyonverlek” az „elverlek” ingerültebb változata, mely nagyobb eséllyel hordoz magában tényleges jelentéstartalmat. Mint említettem, féltem ettől az anyától, így azonnal szót fogadtam, és búcsúztam a többiektől. A fiú nekem adott egy lapított érmét, hogy vigyek haza valamit emlékebe, ők még úgyis maradnak. Ez volt az utolsó emlékem róla, mikor láttam a mosolyát, mikor hallottam nevetni. Éreztem száraz fagyott bőrét, ahogy elemeltem tenyeréből a nekem szánt hagyatékát. Örültem neki, azonnal zsebre is tettem. Valami szépet, valami nagyot akartam mondani búcsúzóul, de nem jutott eszembe semmi. Maradni akartam volna még, én is a sínekre akartam állni, hogy érezzem, ahogy üvölt a szívem. Gondolkoztam, hogy én is a fiú mellé állva még megnézem, ahogy elhalad a vonat, de csak egyszer, hogy kipróbáljam, hogy összekössön minket. Nem akartam kimaradni a játékból. - Elvégre eddig életemben minden játékból kimaradtam, miért pont most kell hazamennem? - De rettentően féltem anyámtól. Végül nem mondtam semmit, csak egy “sziasztok” hangzott el, talán még az, hogy “szünetben találkozunk”. Ám végül nem találkoztunk. Soha többet nem találkoztunk.

Én elkezdtem rohanni haza, kettesben hagyva őket, majd futás közben a síri csendből egy szörnyen hasogató hang marta meg a dobhártyámat. Hátrafordultam, a vonat csikorgó fékező hangját halott csönd követte. Csak álltam ott és néztem. Pont, ahogy korábban elképzeltem. Fogalmam sem volt, mit nézek éppen. Mintha láttam volna egy embert megcsúszni a sínen, mintha mindet láttam volna, de nem láthattam semmit, hiszen háttal voltam. Mintha talpig véres lennék, pedig nem az én vérem csurog kabátom ujjából. Mintha már halott lennék, de nekem több kízzást tartogat az élet egy egyszerű halálnál. Talán hallottam egy sikolyt, de nem hallhattam, mert nem volt ott senki. Csak én álltam ott némán, és a súlyos vonat.

Ez csak egy játék, csak a fejemben létezik. De mi lett a többiekkel? Kiabáltam a sötétbe utánuk, de a pelyhek mohón elnyelték hangom. Talán meg se szólaltam. Csak bűnös csönd, fekete táj és én. Én, aki ott állok egyedül. Tehetetlenül. Percekig állhattam ott, nézve a semmit, talán már azt is elfelejtettem, miért álltam meg.

Rezeg a telefonom, édesanya hív. Ezt már nem vettem fel, tudtam, üvöltene, és én gyűlöltem, amikor üvölt. Csak visszafordultam az eredeti célom irányába, és elkezdtem rohanni haza. Úgy tűnik, anyámtól így is kevésbé féltem, mint a látványtól, ami elélem tárul, ha visszamegyek.

Hamar hazaértem, a park közel volt hozzánk. Otthon kaptam egy kis szidást, de egészen kevészel megúsztam akkor. A történekről egy szót sem szóltam anyámnak. - Ő se hinne nekem, még én sem hiszek magamnak, csak túl erős a képzeletem. Nem tudom, hogy mit láttam, vagy mit hallottam, de minek gondolkozom ezen ennyit, fáradt vagyok már, aludnom kéne.

Felöltöztem, bementem a szobámba. Már csak feküdtem, átölelt a paplan melege, simogattam a cicámat alváshoz közeledve, teljes nyugalomban. Mindig megnyugtatót, mikor mellettem feküdt.

Ekkor megszólalt anya telefonja. Sosem halkította le, így tisztán lehetett hallani a lakás másik pontján is, hogy hívják. Üvöltés és sírás hallatszott hirtelen édesanya szobájából. Két csukott ajtón keresztül is úgy hallottam hangját, mintha a fülembe sikítana. Hallottam, ahogy kivágja szobája ajtaját, és rohan hozzám. Hallottam gyors, dühös lépteit, hatalmas súlya alatt csak úgy döngött a padló. Berontott a szobámba, ekkor a macskám felugrott, és rögtön kiszaladt a szűk helyiségből. Tudta, hogy nincs biztonságban. Bár, ha tehettem volna, én is futottam volna inkább jó messzire onnan.

Anyám üvöltött, megállás nélkül sírt, és ütött, ahol ért. Így még se korábban, se később nem vert meg engem. Én csak csendben tűrtem, pedig akkor még nem tudtam, miért kapom. Nem tudtam, hogy ez lesz a legkisebb fizetség, amit majd valaha kapok tetteimért.

Miután lenyugodott, leült az ágy szélére. A fiú édesanyja hívta.

Nem hittem el. Mintha sohase lettem volna ott. Hisz nevettünk, játszottunk, minden rendben volt. Csak feküdtem az ágyban, a takaróm már nem ölelt körül, összegyűrve hevert a padlón. Fáztam, és fájlaltam a bőröm, mely égett a durva érintésektől. Fájlaltam a szívem, mely majd kettéhasadt mellkasomban, akárcsak a tudatom, mely nem értette, mi történt. Nem tudtam, mi a valóság.

Ettől az estétől kezdve nem csak a harmonikát, vagy anyám kiabálását gyűlöltem, de magamat is. És talán ettől az estétől kezdve kicsit anyám is gyűlölt engem. Ő úgy tartotta, kioltottam egy társam életét gondatlanságommal. És én évekig hittem is neki. Gyilkosnak tartottam magam, és a meg nem értettség és a gyász kezén fogva a mindennapjaim része lett. Már éppen felső tagozatba jártunk, eddig sem éreztem, hogy beilleszkedhettem volna, ezután még annyira sem sikerült... Egyedül voltam. Úgy éreztem kerülnek az emberek, noha sokszor mutogattak rám, mint egy állatra, vagy jöttek oda a balesetről kérdezni.

Láttad, ahogyan szétloccsan a feje? – ilyen és ehhez hasonló ocsmány mondatokat kaptam hónapokig.

Nem tudom, hogy a családom tőlem tartott-e, vagy a megtörtént eseményektől, de úgy kezeltek engem, mintha idegen lennék. Anyám gyűlölt, apám szőnyeg alá akart söpörni mindent, Mama meg szó nélkül továbbra is a legtöbbet nyújtotta, amit lehetett: szeretett.

Tiszta szívéből szeretett egy olyan korcsot is, akit vadállatként kezelnek. Akit talán nem is a történések, hanem a környezete tett vadállattá.

Gyötrelmes évek vártak rám. Fölöttébb magányos évek. Amint lehetett jelentkeztem középiskolába, szerencsére azonnal fel is vettek, így 7. osztályt már gimnáziumban kezdhettem. Gondoltam, új kezdet, végre magam mögött hagyhatom a múltam. Bár akkoriban úgy éreztem, hogy bárhogy próbálkozhatok, ezután sose élhetek úgy, mint a többiek. Ez majd mindig meghatároz, és örökké bűnhődöm kell meg nem tett tetteimért. Hogyan, ragyoghatna szemem fénye, ha másét örökre kioltottam?

Viszont nem állhattam meg, kerestem az utamat, hogy miben vagyok különleges. Elkezdtem írni, de valahogy sosem láttam tökéletesnek a műveimet, így sohasem mutattam meg senkinek. Az első magyartanárom a gimnáziumban túl kritikus volt, így nem éreztem, hogy értékelni tudná azt a felfoghatatlan fájdalmat, ami átölelte a verseimet. Mert akkoriban egyedül voltam. Csak én és a fájdalom.

Egy átlagos szürke hétköznap volt, fáradtan felkeltem, megmostam az arcom, és elindultam a buszhoz. Szokásosan tele volt, nem hogy ülőhelyet, de állót is nehéz volt találni. Az a pár megálló, amit utaztam, arra volt elegendő, hogy átverekedjem magam a tömegben, és le tudjak szállni az első ajtón. Lesétáltam azt a hosszú egyenest az iskola felé, ami minden reggel egy végtelennek tűnt. Vagy csak reménykedtem, hogy majd ma talán végtelen lesz, és soha nem kell odaélnem. Megérkeztem, a frissen festett fal, és az új tantermek illata mindig kellemesen megcsapta az orromat. Fájdalom ide vagy oda, ez azért számomra minden reggel szívmengető érzés volt. Talán azért, mert a korábbi iskolámban borzasztó rothadó faszag volt az aulában, amitől mindig is irtóztam, vagy, mert a saját otthonomban is kellemetlen, vészjósló szagok ötvözte öleltek körül engem nap mint nap. Így hát a felújított iskolám átölelő illata gyakran tévesztette meg érzéseimet. Leültem a tanterembe. Mindig sokkal korábban jártam be, mint a többiek, hogy még egy kicsit egyedül lehessek reggelente. Talán ez volt a legszebb szakasza a napomnak. Aztán szépen lassan megérkeztek a társaim is, akikkel viszonylag jól elnevetgéltem. Ilyenkor sose voltam egyedül, mert sokan kedvelték az osztályból az érces humorom. Szerettem nevetni, és másokat is megnevetetni. Sosem engedtem, hogy lássák, nem vagyok jól. Pedig szenvedtem. Az, hogy nem kaptam segítséget korábban, egy gyermeki lelket tett menthetetlenné. Rengeteg düh, harag és fájdalom tombolt bennem.

Elcsitulunk, kezdődött az első óra. Aztán jött a következő, és az azutáni.

Egyik óra közepette megszólalt az iskola rádióból a bejelentő lány hangja. Az igazgató szólalt meg benne. Felszólított minket, hogy menjünk haza, és innentől kezdve a COVID-

19 járvány miatt online oktatás veszi kezdetét határozatlan ideig a 9-12. Azonnal egymásra néztünk társaimmal, és hatalmas üdvölgzés fogadta a hírt. Ez volt a legjobb dolog, amit valaha az igazgató szájából hallani akartunk. Talán még be se fejezte mondatát, de mi már pakoltunk össze, hogy induljunk haza. Elképesztően boldogok voltunk, hogy innentől otthon lehetünk. Érdekes volt látni, ahogy özönlöttek ki tömegével a gyerekek boldogan az ajtón, hogy mennyi megkönnyebbült sóhajt és örömkacajt válthat ki belőlük ezen intézmény elhagyása.

Mikor hazaértem, gyorsan meglátogattam Mamát, aki egy emelettel felettünk lakott. Vidáman elújságoltam neki a nap történéseit, és viccelődtem, hogy most jól a nyakán maradok napokig.

Ám a napokból hetek lettek. Abból meg hónapok. Végül egy év elteltével is még otthon ültünk. Már ha ültünk egyáltalán, bárcsak inkább egyhelyben ültünk volna. De mi először nem vettük ezt komolyan.

Volt akkoriban egy barátom, akikhez sokat jártam át. Mivel otthon az édesanyámmal való viszonyom miatt nem éreztem biztonságban magam, így rengeteget voltam náluk. Nagyon kedves szülei voltak, egy csupaszív anyukája, és egy ijesztő külsejű, de annál hatalmasabb szívű apukája. Amint kitört az online oktatás, én még több időt töltöttem velük. Az apuka megtanított engem gitározni, ahogyan mindig is szerettem volna, míg az édesanyja minden nap finomabbnál finomabb ételeket főzött nekünk. Hamar hozzánőttek a szívemhez, a jóhoz könnyen hozzászokik az ember. Úgy éreztem lett egy olyan családom, aki megért és támogat. Azelőtt ritkán éreztem hasonló érzést. Butaság volt sajátoménak hinni, de kellett valami kapaszkodó, hogy ne zuhanjak tovább a mélybe. Ilyen, és ehhez hasonló elvetemült gondolatokat tud szülni a biztonságos háttér utáni vágy.

Már két hónapja tartott az online oktatás. Egészen a kedvemre volt, nem kellett korán kelni, nem kellett minden nap előadnom magam, vagy másnak mutatkoznom, mint ami vagyok. Nem kellett megfelelnem sem a tanárainknak, sem társainknak. Arra volt időm, amire szerettem volna. Azért néha így is eljártam találkozgatni emberekkel, esetleg kisebb társaságokkal, de egyre kevesebb helyre tudtunk beülni, mert sorra kezdtek bezárni a helyek.

Mindeközben otthon láttam, hogy Mama retteg. Hogy sorra veszi a maszkokat, a tisztítószereket, a kéztörölőket, és hogy már maszk nélkül nem is láthatom az arcát. Bolondnak néztem, amiért így fél egy kicsi köhögéstől, amit különben is csak a tévében lát. Mindig megszidott, ha megtudta, hogy elmentem otthonról, és ilyenkor napokig csak az ajtón adta ki nekem az ételt, amit készített.

Egyik nap a barátom elhívott a családjával egy közeli városba vásárolni. Jó programnak tűnt, így hát kérdés nélkül mentem velük. Fullasztó volt ennyi időt maszkban tölteni, bár apukán láttam, hogy ez a legkisebb baja. Gyárban dolgozott, ahol nem volt leállás, a járvány időszakában is dolgoznia kellett. Hamar hazaindultunk, mert apuka már nagyon lázasnak érezte magát. Engem is hazavittek, pedig eleinte apuka megígérte, hogy délután majd együtt gitározunk.

Másnap felhívott a barátom, hogy apuka kórházba került és lélegeztetőgépen van. Ekkor már tényleg megijedtem. Nem értettem, miért történik ez az egész. Aggódtam, de tudtam, hogy találkoznom kell vele még, hogy hazajön, és együtt fogunk majd gitározni, ahogy ígérte. Hisz megígérte. Hogy visszajön, és leülünk társasjátékozni a családjukkal, az én vágyott családommal.

Nem jött haza. És többet én sem mentem hozzájuk. Elárulva éreztem magam, hogy a család, akit szerettem, nincs többé. A család, ahova tartozni akartam, már csak sötét felhők gyötrelmes álmaimban. Aljas gondolat volt azt hinni, hogy ők lehetnek a családom. Bűn volt megtapasztalnom, milyen jó is lehetne így élni, majd később minden nap szembesülnöm, hogy nekem ez nem adatott meg. Nekem nem jó, és nem is lehet jó. Pedig csak egy biztonságos, szerető légkörre vágytam, ahol elfogadnak.

Elárulva éreztem magam, amiért újra egy általam szeretett ember magamra hagyott. Elhagyott. Többet nem tudtam ránézni a barátomra sem, mert csak az apuka jutott eszembe róla. Bele sem gondoltam, hogy neki ez milyen érzés lehetett, önző módon csak magamra tudtam gondolni, kit ismét eltaposott az élet. Pár nap múlva magára hagytam őt is, nem bírtam tovább ezt a kínt. Azt hittem, hogyha ellököm magamtól, akkor az a sok fájdalom is eltűnik belőlem. Magára hagytam egy gyászoló embert, aki talán tényleg szeretett engem. Már nemcsak szomorúnak, de egy szörnyetegnek is éreztem magam. Pedig csak magamat akartam megmenteni, mert tudtam, hogy más úgysem fog soha. Innentől kezdve végképp egyedül maradtam. Csak én és a gondolataim. Már nem is kellett erőlködnöm, hogy elszakadjak a külvilágtól, elszakított az magától.

Már édesanyám sem kiabált velem, ő, bárcsak kiabált volna. Csak a ruhakupacok mögött feküdt egyhelyben a koszos ágyán, mozdulatlanul minden nap. Már nem találkozgatott férfiakkal, nem hívott át senkit, nem ment bulizni, és már arra sem méltatott minket, hogy kiabáljon. Bármit megadtam volna, hogy újra sakál módjára halljam üvölteni.

Mindeközben én a végeláthatatlan gyászommal kínlódtam magányosan, egyedül a rideg szobámban.

Kellett neked annyit odamenni, most jó sírni? - Kérdezte anyám a sötét szobájából. Nem akartam, hogy hallja elcsukló hangom, így lent tartottam a bánatot torkomban, azon keresztül hang már nem jutott át. Visszacuktam az ajtót. Minden nap párszor ránéztem, hozzászóltam, és megnyugodtam, ha válaszolt. Gyakran vittem neki főtt ételt Mamatól. Már nem hogy egy emelettel feljebb, de még a lakásban sem nagyon mászkált. Nem fürdött, nem mosott haját, mosdóba is csak rohanva ment, hisz az utolsó pillanatig is képes volt várni, csak minél később kelljen kimozdulni a szobájából. Nem értettem, mi történik velem. Mi történik velünk. Ez az emberi lét kizárólagos eleme? A végtelen gyötörődés? Vagy csak öröklöm a sorsom a felmenőimtől, és az én családom generációnyi szenvedésre kárhozott? Mi lehetett az a főbenjáró bűn, hogy még nekem is szenvedni kelljen? Bár én már feladtam. Nem akartam se másokért, se magamért bűnhődni. Gondolkoztam, utolérhetem-e a holtakat. Isten színe elé nem kerülhetünk, hisz ha létezne, miért hagyná, hogy mindez megtörténjen. Miféle alávaló, gyalázatos, gonosz Isten hagyná ezt, hogy átéljem. Másrészt, milyen Isten hagyná, hogy átlépjek a tisztaság kapuján, talpig alvadtt vérben?

-Ne haragudj, hogy félbeszakítalak, de lejárt az időnk. Jövő héten ugyanekkor jó?

-Még én... Van utánam valaki?

-Nincs.

-Akkor hadd fizessek még egy órát! – kértem szívesen.

-Hát... Egy fél órától lehet csak szó, de akkor kérem, folytassa!

-Rendben, sietek! Szóval, aztán megtudtam, hogy édesanyám mentális beteg, és hogy hajlamos vagyok örökölni azt, ahogy ön is biztos látta a kórlapomon. Több orvoshoz is hurcoltak, de hiába. Úgy éreztem, nem vagyok menthető, hogy haszontalan vagyok, hogy mindenki terhe lehetek csak egy életen át. Örültem hittem magam, amiért gyógyszerekkel tömtek, és szégyelltem magam, amiért én nem élhettem úgy a napjaimat, mint mások.

Féltem visszamenni az iskolába, de mikor visszatértünk, örültem, hogy érezhettem a falak mámoros illatát. Jó volt újra közösségben lenni, és megfogadtam, hogy összeszedem magam. Már volt segítségem, több szakember állt mögöttem, idővel a megértésükkel enyhült a magamról alkotott eltorzult képem. Ha ők megértenek, akkor mégsem lehetek szörnyszülőtt.

Majd az orvosaimon kívül pár osztálytársamról is kiderült, hogy megértenek, és elfogadnak. Később ők lettek a legjobb barátaim. Az első igazi barátaim.

Azzal, hogy rátaláltam akkor az igazi barátnőmre, egy teljesen más nézőpontból nézhettem a világot. Többé nem voltam egyedül, és későbbi sikereimet részben neki is köszönhettem.

Elkezdtem szeretni iskolába járni. Elkezdtem énekarba járni, szerettem énekelni, és szerettem a közösséget. Elkezdtem szeretni az irodalmat is. Korábban írtam verseket, de sosem volt merszem másoknak megmutatni. Ám miután visszatértünk, már úgy éreztem, nincs vesztenivalóm. Jelentkeztem versíró pályázatokra, és volt, hogy helyezést is értem el. Majd valahogy az iskolám színpadán találtam magam pettyes ruhában, ahogy a gálán a saját versemet szavalom. A versemet, melyet évekig görcsösen dugdostam az ágyam alatt. És kiderült, hogy szeretnek az emberek. Úszkáltam a jobbnál jobb érzésekben, sikerekben, és talán ebbe akartam belefúladni. Nem hittem valóságnak, hogy mindez nekem is járhat.

A gimnáziumban töltött utolsó két évem maga volt az álom. Új magyartanárt kaptunk, kinek úgy érzem, mai napig rengeteget köszönhetek. Szerettem az óráit, ő volt az első tanár, akinél mertem beszélni, akinél szerettem beszélni. Az első felnőtt volt Mamán kívül, akivel veszteségeim után szóba tudtam állni. Még versenyekre is jelentkeztem, inkább kevesebb, mint több sikerrel. De örültem, hogy megpróbáltam, hogy már ki mertem állni mások árnyékából, és megmutatni magam, hogy létezem. Minden versmondó versenyen Karinthytól az Előszót szavaltam. Akartam, hogy halljanak, akartam, hogy lássanak, akartam, hogy segítsenek.

Ekkor kezdtem azt érezni, hogy élek. Pezsegtem, rájöttem, az otthoni légkör taszított oda, ahol voltam. És én nem akartam többé ott lenni. Még több mindenbe belekezdtem, és egyre több sikert tapasztalhattam meg. Elkezdtem modellkedni, majd jelentkeztem egy ismertebb ügynökséghez, ahol elfogadtak, és több modell munkát kaptam országszerte. Élveztem az életet. A divatos ruhákat, az új embereket, a csekély renomét, és hogy végre szépnek láthattam magam. Már nem volt időm bántani magam, úgy éreztem, megtaláltam az utam. Tudtam, örökké nem élhetek meg belőle, de addig minden percet magamnak akartam. Majd egy év után, az érettségi évében kaptam az ügynökségemtől egy külföldi lehetőséget, mely fél, vagy kedvtől függően több évre szólt volna.

Mikor ezt megtudtam, azonnal le kellett ülnöm. Nem hittem el, hogy ez a kis szerencsétlen éveken át magába roskadó lány ilyen sokra is viheti. Büszkeséggel töltött el már maga az ajánlat is.

Sokat gondolkoztam rajta, hisz ez túlmutatott az összes valaha elképzelt álmomon. De tudtam, hogy Mama nem élné túl, ha elutaznék Kínába fél évre. És én sosem bocsátanám meg magamnak, hogy ez a melegsívű nő, ki felnevelt és szeretett, általam hal bele a bánatba. Emellett tudtam, hogy Mama nem csak önös érdek miatt akar visszatartani. Ő tudta, hogy jó eszű kölyök vagyok, és azt akarta, hogy egyetemre menjek, ami egyébként nekem is a terveim közt szerepelt, de fájt volna elengedni azt, ami végre különlegessé tehetett volna engem. Ami által talán végre meghallhatott volna a világ. Híres akartam lenni, hogy végre elmondhassam a történetem. Egész gyerekkoromban küzdöttem a figyelemért, és a fotózásokon, ahogy körülvettek a sminkesek, fodrászok, stylistok, a világ összes figyelmére rám irányult. És én akartam ezt az érzést, telhetetlenül ragaszkodtam hozzá.

-Bocsánat, hogy ismét közbeszólok, de kérdeznék. Hogy döntött később? Mi történt önnel az érettségi után?

-Kínába akartam menni, egyértelműen. Édesapám a hír hallatán fél évig nem állt velem szóba. Azért csak fél évig, mert végül nem mentem sehova. Az ügynökségem más modelleket helyezett prioritásba, bár már úgy érzem, mintha rólam teljesen megfeledeztek volna. Mivel érettségi utáni szeptemberben még mindig nem volt semmi hír, hogy mikor és hogyan tudnék kimenni külföldre, és ekkor már az egyetemet is halasztottam (mert, ahogy Mama is tudta, sikerült a felvételi), így el kellett kezdenem valamit dolgozni, hogy ne csak lopjam a napot otthon.

-Ez a tavalyi év, nem? Most mivel foglalkozik?

-Most irodai munkám van egy cégnél, fél éve vagyok itt. Ez a fél éves bizonytalan várakozás borzasztó volt. Őszintén nem tudtam, hogy hova tovább, hogy mi érdekelne. Most, hogy fél éve dolgozom, elképesztően várom, hogy következő szeptembertől elkezdhessem az egyetemem. Még nem tudom, hogy egyáltalán tetszeni fog-e az a szak, amit választottam, csak azt tudom, hogy mennem kell tovább. Menni és küzdeni, mint eddig.

Végül pár hónapja elköltöztem. Nem volt egyszerű összespórolni, az összes valaha megkeresett pénzemet az albérlet kauciójába fektettem, de megérte. Amióta egyedül élek, sokkal kiegyensúlyozottabb vagyok. Úgy érzem ismét kezd helyreállni az életem, sőt, olyan nyugalmat tudok átélni, mint még korábban soha. Minden egyes fáradt sóhaj, mit ejtettem életem során, abban a percben fizetődött ki, hogy elköltöztem. Boldog vagyok. Talán életemben először ténylegesen boldog vagyok.

-És a jövő? Hogyan látja magát benne?

-Kíváncsi vagyok. Már nem merek előre jósolni, mert ismerem magam, és ha úgy lesz kedvem, feje tetejére állítom a világot. Egyet tudok: meg akarom találni azt a szakmát, amivel a legtöbbet segíthetek az olyan gyerekeken, mint én voltam. Illetve célom egy olyan családot alapítani, ahol a gyermekeimnek megadhatom a maximális szeretetet. Célom egy olyan társra találni, ki biztonságot nyújt, és egy életen át mellettem áll. Ki simogat, ha esténként összerезzenek az apróbb zajok hallatán, és türelemmel fordul felém, mikor be nem gyógyult sebeim feltépődnek. Mert sajnós még sokat kell fejlődnöm, az otthon tapasztalt állandó félelem és kényszeres megfelelés még mindig részei magányos estéimnek. De a jelenlegi párom személyében úgy érzem, megtaláltam, kinek szívemben elzárt összes szépet odaadhatom. Ő az, ki nem csak teljessé tesz, de égis is emel.

Már hálás vagyok, hogy az összes élet közül a legizgalmasabbat tudhatom magaménak. Rengeteget küzdöttem, és küzdeni is fogok, hogy olyan életet élhessek, amit mindig is elképzelttem. Tudom, hogy minden hajnalokig tartó forgolódás ágyamban, minden órákon át tartó elcsukló beszélgetés a barátaimmal, minden vers minden mondata, mit múltamról írok görcsös kézzel, egyel közelebbi lépés nekem a lezáráshoz, a szabad jövőm felé.

-Ezt örömmel hallom! Rengeteget fejlődött üléseink során, büszke vagyok önre!

Jövő héten folytatjuk?

-Folytatjuk!